

Dosarul nr. 2ra-646/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud.: N. Lupașcu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: L. Bulgac, A. Panov, G. Dașchevici)

ÎNCHEIERE

01 iulie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecători

Mariana Pitic

Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Ivan Zmeu, reprezentat de avocatul Vitalii Lazăr,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Ivan Zmeu împotriva Asociației de Coproprietari în Condominiu nr. 55/379 cu privire la anularea ordinului de concediere, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu, a salariului pentru funcția cumulată, a indemnizației pentru concediul anual, a cheltuielilor de judecată și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 28 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Ivan Zmeu și s-a menținut hotărârea din 16 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 10 august 2018, Ivan Zmeu a depus cerere de chemare în judecată împotriva ACC nr. 55/379 cu privire la anularea ordinului de concediere, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu, a salariului pentru funcția cumulată, a indemnizației pentru concediul anual, a cheltuielilor de judecată și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la 24 martie 2016, a fost angajat în funcția de măturător la ACC nr. 55/379, blocul locativ fiind amplasat în mun. Chișinău, str. Alba Iulia 113. Obligațiile de muncă se îndeplineau corespunzător, cu toate că este încadrat în grad de dizabilitate cu afecțiune psihică din copilărie, este responsabil și are capacitate de exercițiu.

Ivan Zmeu a relatat că în vara anului 2017, relațiile dintre el și angajator s-au înrăutățit, din cauza că angajatorul îl atrăgea la munci suplimentare fără a fi remunerat și fără acordul scris al lui. Punctul de vârf în relația ostilă angajator-salariat, a ajuns în luna decembrie 2017, când se aflat în concediul anual plătit și a fost rechemat din concediu pentru a îndeplini obligațiile contractuale în mod obișnuit, fără a exista vreo circumstanță excepțională. Rechemarea a avut loc fără acordul scris al său.

Reclamantul a specificat că relațiile cu conducerea ACC nr. 55/379 s-au înrăutățit din nou, motivul a fost faptul că reclamantul este persoană cu dizabilități și

are nevoie de un comportament tolerant, puțin diferențiat în comparație cu alte persoane. Acesta este mult mai vulnerabil din punct de vedere psihic, ușor de influențat, ușor de manipulat, ușor de dezechilibrat, fiind discriminat în coraport cu alți angajați. Schimbarea atitudinii angajatorului se probează și prin formularele nr. 3, eliberate de acesta la 24 martie 2016 și 24 aprilie 2018.

Ivan Zmeu a indicat că, la 03 martie 2018, când deja nu a mai suportat maltrătarile psihice și influența inadmisibilă din partea angajatorului, a decis să depună plângere la procuratură pe faptele existente. Astfel, a depus și o plângere cu privire la acțiunile ilegale ale președintelui ACC 55/379, dna Viorica Golban. Prin răspunsul din 15 martie 2018 al Procuraturii mun. Chișinău, oficiul Buiucani, a fost informat că în partea ce ține de relațiile de muncă, plângerea s-a transmis după competență, iar la 20 aprilie 2018 a primit și răspunsul la plângerea privind acțiunile ilegale a dnei Viorica Golban, prin care s-a comunicat că ultima a fost avertizată despre neadmiterea situațiilor de conflict. Cu răspunsul dat nu a fost de acord și la 04 mai 2018, între orele 08:00-11:00, a depus plângere la Procuratura mun. Chișinău, oficiul Buiucani, împotriva acțiunilor inspectorului de sector Olga Iudina.

Reclamantul a mai indicat că, la 07 mai 2018 a primit solicitarea de la angajator, de a prezenta un document afirmativ, care i-a acordat dreptul de a lipsi de la locul de muncă la 04 mai 2018, fără a indica cum și în ce mod a constatat că Ivan Zmeu a absentat de la locul de muncă în timpul zilei de muncă, fără a proba perioada absenței și în general faptul absenței, luând în considerare că a comunicat verbal angajatorului că s-a aflat la audiență la procuror în ziua de 04 mai 2018, iar dovada o va prezenta ulterior când procurorul o să-i elibereze confirmarea.

Ivan Zmeu a relatat că despre acest litigiu președintele ACC 55/379 cunoștea, atât de la procuror, cât și de la Inspectoratul de Poliție și Inspectoratul de Stat al Muncii, iar declarațiile sale referitor la faptul că în acea zi s-a aflat la Procuratura mun. Chișinău, oficiul Buiucani, nu trebuiau să ridice niciun fel de dubii.

Reclamantul a menționat că, la 14 mai 2018, a prezentat angajatorului, fiind prezentă și mama acestuia, confirmarea procurorului Ghennadi Epure, prin care se atestă că Ivan Zmeu la 04 mai 2018 s-a aflat la audiență la procuror, însă această confirmare, nu a fost acceptată de către angajator, care a declarat că nu are nevoie de nicio dovadă. Ulterior, la 15 mai 2018, ACC nr. 55/379 a adoptat ordinul nr. 17, prin care a desfăcut contractul individual de muncă, în conformitate cu art. 86 alin. (1), lit. h) Codul Muncii, absența fără motive 4 ore consecutive, temeiul fiind indicat: „nu a motivat lipsa de la locul de muncă”, fără a indica în ce zi a fost absent dl Zmeu Ivan, fără a indica concret care ore consecutive, până la masă, sau după masă, 5 ore, 7 ore sau 4 ore și un minut, sau exact 4 ore, fără nici un minut în plus, sau 2 ore până la pauza de masă și 2 ore după pauza de masă. La fel, nu este indicat cum s-a constatat această încălcare, or, premergător emiterii ordinului de concediere, nu este un alt ordin de sancționare disciplinară pentru absența de la muncă, sau nu este un act de constatare a faptului că Ivan Zmeu nu este prezent la locul de muncă și la ce oră s-a depistat absența acestuia la locul de muncă, cât și timpul când acesta s-a reîntors la locul de muncă.

Ivan Zmeu a considerat că pentru a motiva lipsa de la locul de muncă, în primul rând urmează de constatat lipsa de la locul de muncă timp de 4 ore consecutive, în timpul zilei de muncă și ziua în care se presupune că salariatul absentează. Or, în ordinul nr. 17, nu este indicat conform cărei fapte concrete, care zi a absentat, și de ce

este sancționat disciplinar prin concediere. Astfel, se constată vina angajatorului, deoarece nu duce evidența timpului de muncă și ora începerii zilei de muncă, fapt constatat de Inspectoratul de Stat al Muncii. Deci, faptul că s-a aflat la 04 mai 2018 la Procuratura mun. Chișinău, oficiul Buiucani, nu denotă că acesta a absentat anume din timpul orelor de muncă, și nu în afara orelor de muncă, conform contractului individual de muncă. Incertitudinea dată se datorează exclusiv angajatorului, care nu a indicat în contractul individual de muncă care este regimul de muncă și ora începerii zilei de muncă, încălcare depistată de Inspectoratul de Stat al Muncii.

Reclamantul a mai relatat că ordinul de concediere nu este altceva decât o răzbunare împotriva sa, pentru că a depus plângere împotriva administratorului ACC nr. 55/379, dnei Viorica Golban, pentru comportament agresiv manifestat față de sine. La fel, a denunțat și încălcările admise de către ACC nr. 55/379 împotriva sa în calitate de salariat. Plîngerea fiind examinată de Inspectoratul de Stat al Muncii, unde s-au confirmat încălcările angajatorului și li s-a prescris să remedieze încălcările depistate.

Suplimentar, Ivan Zmeu a specificat că ordinul de concediere este neclar și confuz, nu conține dovada comiterii de către salariat a abaterii de la prevederile Codului Muncii și care punct din contractul individual de muncă este încălcat, nu conține descrierea faptei comise de către salariat, ziua în care s-a comis abaterea, cât a durat abaterea și nu s-a verificat dacă abaterea comisă, adică absența, este una motivată sau nu. Din considerentele că ordinul contravine normelor legale, a considerat că acesta urmează a fi anulat și restabilit la locul de muncă.

Totodată, reclamantul a invocat că pentru a evita adresarea în instanța de judecată, a expediat ACC 55/379, cerere prealabilă de soluționare pe cale amiabilă a litigiului, însă fără succes, fiind emis răspuns prin care nu se dorește a negocia. Prin urmare, Ivan Zmeu a susținut că prejudiciul material suferit este legat de absența forțată de la serviciu, salariul său fiind de 2940 lei, conform contractului individual de muncă. Astfel pentru toată perioada absenței forțate de la muncă salariul ratat este de 2940 lei pentru lunile mai, iunie, iulie, august, și alte luni cât va dura examinarea cauzei.

Reclamantul a menționat că urmează a fi reparat și prejudiciul moral în mărime de 10000 lei, or, faptele ilicite depistate de Inspectoratul de Poliție și de Inspectoratul de Stat al Muncii, probează existența unui prejudiciu moral. Mai mult, s-a simțit afectat și a avut de suferit din cauza că a fost pedepsit prin concediere, pentru exercitarea drepturilor sale, iar suma de 10000 lei este una echitabilă, de natura să compenseze suferințele psihice ale sale.

La fel, Ivan Zmeu a indicat că dat fiind faptul că Inspectoratul de Stat al Muncii a stabilit că nu a fost emis ordin de cumulare de profesii și nu a fost achitat salariul pentru cumulare de profesii, urmează ca angajatorul să achite diferența de salariu neachitat pentru funcția de grădinar cumulată, iar din motiv că nu este clar care este salariul grădinarului, este nevoie să solicite 50% din funcția de măturător, care sunt funcții similare, astfel pentru perioada de cinci luni, mai – septembrie 2017, suma de 7350 lei (2940 x 50% x 5 luni), urmează a fi încasată din contul angajatorului.

Reclamantul a solicitat anularea ordinului de concediere nr. 17 din 15 mai 2018, emis de ACC 55/379, în locul restabilirii în funcție încasarea din contul pârâtei a compensației în sumă de 3 salarii medii lunare, ceea ce constituie 8820 lei, încasarea despăgubirii pentru întreaga perioadă de absență forțată la locul de muncă în sumă de 2940 lei lunar, a salariului pentru funcția cumulată pentru perioada mai – septembrie

2017, în sumă de 7350 lei, a prejudiciului moral în sumă de 10000 lei, a concediului anual nefolosit pentru anul 2018 și a cheltuielilor de judecată.

În cadrul judecării cauzei, Ivan Zmeu a depus cerere de concretizare a cerințelor, solicitând încasarea din contul ACC 55/379 a despăgubirii pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă în sumă de 8820 lei.

Prin hotărârea din 16 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea înaintată de Ivan Zmeu s-a respins ca neîntemeiată (f.d. 135, 138-148).

La 19 aprilie 2019, Ivan Zmeu, reprezentat de avocatul Vitalii Lazăr a depus cerere de apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea cererii de apel, casarea hotărârii contestate, cu pronunțare uni noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 28 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a respins cererea de apel depusă de Ivan Zmeu și s-a menținut hotărârea din 16 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (f.d. 175-185).

În motivarea soluției, instanța de apel a indicat că prin acțiunea înaintată, apelantul nu neagă faptul că la 04 mai 2018 a absentat de la lucru, însă, după cum invocă acesta, a absentat de la ora 08:00 până la ora 11:00, întru demonstrarea temeiniciei absenței de la lucru la data de 14 mai 2018, apelantul a prezentat angajatorului o confirmare de la Procuratura mun. Chișinău, oficiul Buiucani.

Colegiul civil a respins ca nefondat argumentul apelantului, precum că nu se supune niciunei logice concluzia primei instanței că acesta urma să informeze angajatorul despre faptul că intenționează să depună plângere la Procuratură împotriva acțiunilor colaboratorului poliției care i-a luat apărare angajatorului, deoarece analizând actul judecătoresc contestat instanța de apel a stabilit că din hotărârea respectivă nu rezultă că Ivan Zmeu, urma să informeze angajatorul despre conținutul plângerii pe care a avut de gând s-o depună la procuratura, ci prima instanță a invocat că reclamantul urma să informeze angajatorul din timp despre faptul întârzierii.

Totodată, instanța de apel a menționat că apelantul nu a ținut cont de prevederile art. 9 alin. (2) lit. d) și g¹) Codul muncii, care indică expres că salariatul este obligat: să respecte disciplina muncii; să informeze de îndată angajatorul sau conducătorul nemijlocit despre imposibilitatea de a se prezenta la serviciu și să prezinte, în termen de 5 zile lucrătoare după reluarea activității de muncă, documentele care justifică absența. Astfel, ține de obligația pozitivă a salariatului de a-l informa de îndată pe angajator sau conducătorul nemijlocit, despre imposibilitatea de a se prezenta la serviciu, circumstanțe care nu se denotă la caz.

Colegiul civil a apreciat critic argumentul apelantului, precum că s-ar crea un precedent periculos prin concluzia primei instanțe că aflarea cetățeanului la organele procuraturii nu este un motiv întemeiat de absență de la muncă, deoarece apelantul interpretează greșit argumentele invocate de prima instanță în actul judecătoresc contestat, în condițiile în care prima instanță în hotărâre indică expres că nu poate fi considerat temei de concediere absența datorată unor circumstanțe obiective, independente de voința salariatului, în timp ce în speță nu se atestă astfel de circumstanțe. Or, salariatul a cunoscut din timp că la 04 mai 2018, la ora 08.00, adică în timpul orelor de muncă, se va duce la Procuratură pentru a depune plângere, fără a înștiința angajatorul despre absența sa, astfel încât situația dată nu se datorează unor circumstanțe independente de voința angajatului.

La 07 februarie 2020, Ivan Zmeu, reprezentat de avocatul Vitalii Lazăr, prin intermediul oficiului poștal a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 28 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii din 16 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului, recurentul a specificat că atât decizia instanței de apel, cât și hotărârea primei instanțe sunt neîntemeiate, deoarece instanțele ierarhic inferioare nu au atras atenția asupra formei și conținutului ordinului de concediere, care trebuie să corespundă unui minim imperativ și obligatoriu.

Totodată, Ivan Zmeu a indicat că instanțele ierarhic inferioare urma doar să examineze dacă este sau nu un temei justificat de absență la serviciu, faptul că se afla la audiere la procuratură, iar prin aprecierea unor înscrisuri a oferit legalitate ordinului contestat.

Recurentul a mai invocat că instanțele nu au aplicat legile care urmau a fi aplicare și anume, art. 206, 208, 210 Codul Muncii și neverificarea dacă ordinului conține temeiurile de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția adoptată.

La 05 martie 2020, în adresa intimă ACC 55/379 a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Ivan Zmeu, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f.d. 202).

Până la data stabilită pentru examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție nu a parvenit referința prin care instimata să-și expună poziția față de temeiurile recursului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată participanților la proces, la 02 ianuarie 2020, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire (f.d. 188), fiind recepționată de avocatul recurentului la 03 ianuarie 2020 (f.d. 198).

Astfel, instanța de recurs constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul în termenul prevăzut de lege.

Examinând temeiurile recursului declarat de Ivan Zmeu, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Ivan Zmeu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursurile declarate se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de judecată de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) Cod de procedură civilă. În atare condiții, conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu a fost disproporționată cu obiectivele securității raporturilor juridice și buneii administrări a justiției, după caz, s-a accentuat rolul instanței supreme de a interpreta uniform legea și de a soluționa litigiile apărute în cadrul aplicării legilor, în raport cu obiecțiile formulate în recurs. Deci, în opinia instanței, normele de drept nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurentului de acces la instanță.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de articolul 6 parag. 1 din C.E.D.O., instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză și de trăsăturile speciale ale procedurii în ordine de recurs (a se vedea, inter alia, *Latourniere vs Franța*, 10 decembrie 2002, parag. 2; *Hansen vs Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). În concepția instanței europene, articolul 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice,

respinge un recurs ca fiind lipsit de șanse de succes (a se vedea, *mutatis mutandis*, Kukkonen vs Finlanda (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; Papaioannou vs Grecia, 2 iunie 2016, parag. 45; Baydar vs Olanda, 24 aprilie 2018, parag. 46; Guelfucci vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 42 - 44). Aceste raționamente se transpun direct în cazul de față, de vreme ce esența și temeiurile din recursul dedus judecății, inclusiv și argumentele din el, nu sunt în stare să afecteze legalitatea deciziei atacate sau a procedurii în ansamblu.

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de către Ivan Zmeu, reprezentat de avocatul Vitalii Lazăr urmează a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Ivan Zmeu, reprezentat de avocatul Vitalii Lazăr.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Mariana Pitic

Nicolae Craiu